

TRILATERAL VERDA

El pujolisme va intentar conciliar el desenvolupisme amb el concepte de sostenibilitat. Una de les principals eines d'aquella estratègia va ser la creació de l'anomenat Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya (CADSC).

EL CONSELL ASSESSOR PER AL DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE I ALTRES TRUCULÈNCIES

SANTIAGO VILANOVA →

PERIODISTA I CONSULTOR AMBIENTAL

L'1 de desembre de 1998 el Consell Executiu de la Generalitat aprovava la constitució del CADSC, presidit per Pere Duran Farell, que havia estat president del Grup de Treball de Medi Ambient del *Catalunya, demà*. La primera sorpresa va ser quan es van fer conèixer els noms dels seus membres amb presència dominant de representants de les universitats, cambres de comerç i empresaris. Res del que ens havia promès en Duran Farell. Això sí, no hi faltaria l'inefable Albert Vilalta, enginyer de Camins, Canals i Ports i exconseller de Medi Ambient. Entre les personalitats hi ha càrrecs i responsables del sistema energètic i productiu com Ricard Fornesa, president d'Agbar, la societat d'aigües que representa Catalunya al Business Council for Sustainable Development (BSCD); Frederic Mayor Zaragoza, exsecretari general de la UNESCO; Antoni Negre, de la Cambra de Comerç, i Gabriel Ferraté (a la foto amb Jordi Pujol) i Jaume Pagès, de les universitats. Pagès, rector de la UPC, hi faria carrera, en el CADSC, ja que ha acabat dirigint el Fòrum Universal de les Cultures, que ha esdevingut la paradoxa de la insostenibilitat. Hi trobem, també Josefina Castellví, biòloga i oceanògrafa, que en la segona fase del *Catalunya, demà* va ocupar el lloc de Pere Duran Farell. El nou secretari va ser en Pere Torres, director general del Departament de Medi Ambient i home de confiança de Felip Puig (que esdevindria quart conseller de Medi Ambient) i de l'equip de «sobiranistes» liderats per Artur Mas. La cadència del grup va ser fulminant.

El Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya s'havia intentat estructurar a imatge del Presi-

dent's Council on Sustainable Development creat a la Casa Blanca després de Rio, però, al contrari que aquest, sense cap representació de les principals entitats ecologistes com Greenpeace, Depana, Acció Ecologista, Una Sola Terra...; ni de científics crítics contra els transvasaments o la nuclearització del país com Narcís Prat, Josep Puig, Pere Carbonell...

Duran Farell en va quedar molt «tocat», per aquella truculència, i el CADSC va començar a rebre crítiques dels ecologistes a través d'Internet, de la revista *El Triangle* i dels «ecosocialistes» d'ICV. Un cop més, la premsa i la televisió silenciaren les queixes i el president Pujol se sortí amb la seva.

L'AGENDA 21 DE CATALUNYA

El 23 de juliol de 1998 el tercer conseller de Medi Ambient, Joan-Ignasi Puigdollers, exsecretari general del DARP, va presentar el procés d'elaboració de l'Agenda 21 de Catalunya (una nova entelèquia dels nacionalistes), segons els compromisos de Rio-92. Aquesta Agenda va iniciar-se amb un fòrum consultiu on, a diferència del grup de treball de medi ambient del *Catalunya, demà*, es va obrir a la participació d'alguns ecologistes que acceptaren participar-hi. Es tractava de Jordi Bigues (*Integral*), Manuel Cunill (moviment contra el IV Cinturó) i Helena Fusté (Greenpeace). Repetirem alguns membres de l'equip de Duran Farell com Martí Boada, Purificació Canals, Ramon Folch, Joandomènec Ros, Jaume Terrades i mossèn Dalmau. La presència d'aquests noms va servir per incloure a l'Agenda 21 significatives personalitats dels sectors econòmics: Joan Rosell (Foment); Joan Hortalà (Borsa de Barcelona); Joan Majó (president de l'Infor-

mation Society Forum, exministre d'Indústria i Energia del Govern de Felipe González i vinculat a la Trilateral a nivell d'estratègia de telecomunicacions i energia). També hi trobem Fèlix Martí (Centre Unesco) i els següents membres del CADSC: Manuel Castellet (Institut d'Estudis Catalans), Pere Duran Farell (que ja havia abandonat la presidència executiva de Gas Natural); Ricard Fornesa (Agbar); Antoni Negre (Cambra de Comerç); Jaume Pagès (rector de la UPC); Sebastià Salvadó (RACC) i altres representants de sectors desenvolupistes com Albert Vilalta, Joaquim Tosas i Albert Serratos.

Ja podeu imaginar la poca influència que podíem tenir els ecologistes en aquest fòrum dominat pel liberalisme econòmic.

L'Agenda 21 de Catalunya quedaria sota control de Presidència fins que Felip Puig lideraria la segona fase i el desembre de 1995 animaria el fòrum consultiu a continuar la seva tasca. L'Agenda 21 es convertiria en una declaració d'intencions amb pinzellades d'ideologia socialdemòcrata i pronuclear.

La mort de Pere Duran Farell va traslocar bona part de l'estratègia ecologista d'intervenir en el poder de la Generalitat i fer avançar les idees i els projectes relacionats amb la sostenibilitat.

Gabriel Ferraté va substituir Duran Farell en la presidència del CADSC. El 2002 –i controlant el Consell l'equip d'Artur Mas– es van produir algunes baixes significatives com les de Frederic Mayor Zaragoza, Antoni Negre, Joan Uriach (Laboratori Farmacèutics Uriach) i Josep Maria Vallès (promotor de Ciutadans pel Canvi i que esdevindria conseller del Govern de Pasqual Maragall).

El CADSC sobreviuria fins al Govern

Tripartit completament desvaloritzat, amb algunes incorporacions de darrera hora com la del biòleg Martí Boada, Premi Global 500 de les Nacions Unides. Entre els nous «fitxatges» hi trobem Adriana Casademont (consellera delegada de Casademont SA); Rafael Foguet (vicepresident del Grup Ferrer Internacional); Manuel Gimesa (arquitecte); Valentí Roqueta (president de la Caixa de Manresa) i Carmina Virgili (sorprenent representant de la Universidad Complutense de Madrid).

El 2003 el CADSC va redactar un informe sobre l'evolució de l'estat del medi ambient a Catalunya, encarregat pel conseller Felip Puig, que no feia cap referència a la capacitat de càrrega que pateix el país, ni a la insostenibilitat del sector energètic i dels residus, amb un oblit absolut del paper de les energies renovables i de la situació de l'energia nuclear.

El CADSC ha passat ara a ser controlat políticament per ERC a través del conseller en cap: primer per Carod-Rovira i, finalment, per Josep Bargalló, que ha donat un pas positiu incorporant-hi al físic Antoni Lloret, expert en energia solar, però ha rebutjat les propostes del conseller de Medi Ambient, Salvador Milà, d'incorporar-hi algunes personalitats ecologistes. La darrera intervenció del CADSC ha estat reunir-se amb directius d'Ercros per afavorir l'empresa en una sortida a la crisi provocada per l'escàndol dels residus enterrats sota l'Ebre i a l'abocador del Racó de la Pubilla a Flix.

Aquell projecte que vam proposar el 1998 a Pere Duran Farell ha acabat en una pura entelèquia. Esperem que el Tripartit reaccioni i n'esmeni la plana.

Proper capítol:

L'Institut Català de la Mediterrània i l'estratègia ambiental pel Magrib